

Even voorstellen en .... het zomerevenement 2010

Ik adem uit en glimlach ....de Vega 1292 "Chinook" ligt veilig afgemeerd in de box van de Marina in Volendam. Het is altijd concentreren om het scheepje (zonder hulproer) daar te krijgen waar je haar graag wilt hebben, vooral bij wat wind in het krappe vaarwater. Voorzitter Stap ziet me aankomen en neemt het lijntje aan, het "Welkom Chinook" klinkt hartelijk.

Een moment daarvoor vaar ik een rondje in de havenkom van Volendam. De dijk blijkt om drie uur 's middags gevuld met een menigte: het is Hemelvaartsdag. Iedereen heeft vrij, de horeca doet uitstekende zaken.

Maar, in de haven links en rechts geen Vega te ontdekken?!. Het geeft vervolgens enige onzekerheid. De havenmeester in zijn bootje weet niets van een evenement. "Er is nog een haven: de nieuwe Marina. Probeer daar eens" voegt hij eraan toe. Opgelucht vaar ik weg van de gezellig drukke dijk. De palingsound galmt er over het water.

De Chinook werd in 2006 m'n eerste kajuitzeiler. De naam refereert aan een warme wind uit Noord Amerika, bekend als "Snow Eater". De Vega als type kende ik nog niet, maar het internet gaf alle info. "Zeilt als een open boot" – "Alle oceanen zijn door de Vega bevaren" ... dat zijn nog eens inspirerende uitspraken.

Een bekentenis: ik ben geen verenigingsmens. Maar dan is er het Vega bulletin. De artikelen doen hun werk en in de winter van 2009 is het toch zover: op naar het winterevenement. Een zaal vol vriendelijke Vegazeilers. Na het officiële deel wordt er gepraat over bijvoorbeeld water- of vetsmering bij schroefassen, hoor ik hoe het met anderen gaat met het bijna 40 jarige scheepje; dat is leuk praten voor een technische zeiler die altijd wel iets te verbeteren of te verfraaien heeft. Gewapend met het boekje 100 tips en dat het zeker een vervolg zou krijgen keerde ik huiswaarts.

Dat vervolg werd het zomerevenement 2010 in Volendam. Een leuk programma en bovendien vlakbij de eigen haven. Eenmaal afgemeerd na een lekker tochtje over het Hoornse Hop volgt een rondje steigerpraat en "Vegaspotting".

Er zijn 12 boten gekomen. Leuk vind ik het om de verschillen aan de boten en uitrusting te bekijken, soms kleine details. Zo iets werkt prima om het lijstje "te doen" in het logboek uit te breiden.

Klopgeroffel op het Vegadak. Ik schrik op uit de rust van het moment. Het is Gert Stap: "Jack, we verhuizen naar "het Nappie". Het kroegje is voor ons gereserveerd. De verscheidenheid van de deelnemers valt me op: In achtergrond, leeftijd en zelfs nationaliteit. Mannen en vrouwen. Allen zijn ze op hun gemak en vriendelijk. "Een Vega kies je meestal voor langere tijd" maakt men me duidelijk. Sommigen hebben hem al 30 jaar! Uhh, tegen die tijd is de Chinook 70 en ik .....- blijf altijd jong ... ☺

Vrijdag: de oefendag "Man over boord". Het palaver. "Midden op het Hoornse Hop hebben we met de Reddingsbrigade "Notwin" afgesproken" legt organisator Richard op het palaver uit. "We verdelen ons over vier Vega's."

Ter plaatse gekomen is er alle ruimte op het water ... geen Notwin te zien. Een oproep over de marifoon, de GSM ... Even later wordt tot veler opluchting een stip aan de Horizon steeds groter en arriveert de RIB met ...de bemanning van 13 vrijwilligers en 1 instructeur.

We maken onze boten onderling vast. Op dit drijvende “Vega-eiland” spreekt de instructeur ons toe. “Hoe vaar je naar een drenkeling toe op de motor” vraagt hij, “waarbij je drenkeling niet uit het oog mag verliezen”... iemand moet blijven wijzen! Maar, moeilijker, hoe doe je dit al zeilend?” Na de uitleg verdelen de vrijwilligers zich over de schepen en wordt het tijd voor actie.

Tja, da's moeilijker dan gedacht. Maar meerdere keren redden we “onze” drenkelingen en eenmaal weer aan boord van de “Bruinhorst” voorziet Henk ze van een warme deken en koffie. De hekstoel bij de Vega maakt het lastig om een drenkeling via de zwemtrap op het achterdek te krijgen merken we.

Als er hierna een “bewusteloos” slachtoffer aan boord gehaald moet worden blijkt dit zelfs 3 potige schippers veel moeite te kosten. Dit lukt je nooit in je eentje is de conclusie. Op de Vega “Emergo II” zie ik een alternatief: het gebruik van een takel via de mast. Dit lijkt me handiger.

De tijd vliegt voorbij. We nemen afscheid van onze enthousiaste reddings- annex slachtofferbrigade en varen rozig van alle indrukken naar de Marina terug. Ik kan me 's avonds voorbereiden op de wedstrijd: Jacob Cats deelt de formulieren uit. De zaterdag te varen baan is eenvoudig: om een paar boeien en met een individuele start over een denkbeeldige lijn tussen startschip en startboei die je binnen een kwartier moet passeren. Op het startschip wordt van elke Vega de tijd opgenomen tussen vertrek en aankomst. Het is spannend, dit is de eerste keer dat ik met de Vega een wedstrijdje vaar. En nog wel solo tegen een aantal "rotten". Het startveld ligt niet ver uit elkaar en loopt tijdens het eerste rak ook naar elkaar toe. Het is een prachtig gezicht om de boten zo dicht bij elkaar te zien varen.

Supergeconcentreerd kijk ik naar mijn zeilen en probeer ze er mooi op te laten staan. Zeilen die al gedateerd zijn maar op deze ruime koers vaart de Chinook er prima mee. Tot even voorbij de eerste boei .....daarna is iedereen binnen enkele minuten verspreid. We moeten naar de volgende boei opkruisen en dan kiest ieder zijn eigen koers. In de verte zie ik een Vega met de bemanning zittend op het gangboord met de benen buitenboord. Dat ziet er professioneel uit!

Met het overstag gaan, nu het erop aankomt, merk ik mijn ongeïmproviseerde om dit snel en soepel solo te doen: soms val ik stil. Op de GPS zie ik mijn positie te opzichte van de volgende boei: op 90 graden BB. "Dat moet toch kunnen in 1 rak", denk ik hardop en ga overstag. Maar daar blijkt toch net iets meer voor nodig. Een extra manoeuvre dus terwijl ik de anderen de boei al zie ronden.

Om de boei, terugzeilend voor de wind, wil ik zelfs wel blazen om de gang er wat in te houden, het voelt alsof alleen ik in dat ene windwak vaar... Onzin: de eindstreep wordt vlot gehaald. 's Avonds het captainsdinner. Het is weer uitermate gezellig. Een officiële prijsuitreiking met toelichting van Jacob Cats volgt, de sculpturen worden verdeeld.

M'n eerste laatste plaats als solozeiler deert me niet gezien de minimale verschillen in tijd waarmee onze Vega's zijn binnengekomen. Ik denk aan die keren dat ik stilviel bij mijn manoeuvres. Toch vind ik 1 ding intrigerend ... Winnaars Ubo en Maria Annet met d' Halve Maen: Tussen de winnaars en nummer 2 was er een flink verschil. Hoe kan dat, wat is zijn geheim? Ik besluit hier maar eens op te gaan studeren. Tips of onthullingen zijn altijd welkom.

Zondag sluiten we het evenement af. Het was bijzonder leuk om mee te doen en om de Vegazeilers, althans een aantal, te leren kennen. Ik zeil die ochtend nog een flink stuk het Markermeer op, voor de lol, terugkijkend op een geslaagd evenement. Tot een volgende keer!

